

ज्ञानानवाप्तौ दोषमाह प्रजा इति नियमेन नियमनेन संयतानि गृहीताः सत्यः भवन्ति ताश्च पुनः कर्मभूतास्त्वनिकामया कामितेनार्थेन नयसे संयोजय सियातनां ते सत्कर्मफलमपि ताभ्यो ददासि न कामयेति पाठे तास्त्वं
इच्छयाननयसे कर्मफलायेति शेषः किंतु तत्तत्कर्मवशादेवेत्यर्थः येषां तु ज्ञानिनां कामनैव नास्ति न ते त्वद्वशे भवन्ति नापि देहैः फलाय संयुज्यन्त इत्यर्थः तथाच श्रुतिः इति नु कामयमानस्येति संसारिणामुच्चावचांगतिमुप
रायः प्रतिभाति बालं प्रमाद्यन्तं वित्तलोभेन मूढं अयं लोको नास्ति पर इति मानी पुनः पुनर्वशमापद्यते मे इति यमयातनानि दृश्यन्तं सारमुपादिशन् श्रोतारमभिमुखी करोति निबोधेति ॥ ३४ ॥ अद्रोहः द्रोहाभावः
अनुग्रहो दया दानं संविभागः त्वमपि मयि दयां कुर्विति भावः ॥ ३५ ॥ एवं प्राय इत्यल्पायुष्मं भर्तुरभिनयति अशक्तिपेशलाः शक्तिकौशलहीनाः पाठांतरे भक्तिः श्रद्धा कौशलं च ताभ्यां हीनाः संधिरार्षः आयुः

प्रजास्त्वयैतानि नियमेन संयतानि नियम्य चैतानयसे निकामया ॥ ततो यमत्वं तव देव विश्रुतं निबोध चेमांगिर मीरितां मया ॥ ३४ ॥ अद्रोहः सर्वभूतेषु कर्मणामन
सागिरा ॥ अनुग्रहश्च दानं च सतांधर्मः सनातनः ॥ ३५ ॥ एवं प्रायश्च लोको यमनुष्याः शक्तिपेशलाः ॥ संतस्त्वेवाप्यमित्रेषु दयां प्राप्तेषु कुर्वते ॥ ३६ ॥ यम उवा
च पिपासितस्येव भवेद्यथा पयस्तथा त्वया वाक्यमिदं समीरितं ॥ विना पुनः सत्यवतोस्य जीवितं वरं वृणीष्वेह श्रुभेयदिच्छसि ॥ ३७ ॥ सा विच्युवाच
ममानपत्यः पृथिवीपतिः पिता भवेत्पितुः पुत्रशतं तथौरसं ॥ कुलस्य संतानकरं च यद्भवेत्तृतीयमेतद्वरं यामिते वरं ॥ ३८ ॥ यम उवाच कुलस्य संतानकरं सु
वर्चसं शतं सुतानां पितुरस्तु तेषु भे ॥ कृतेन कामेन नराधिपात्मजे निवर्तदूरं हि पथस्त्वमागता ॥ ३९ ॥ सा विच्युवाच न दूरमेतन्मम भर्तुः सन्निधौ मनोहिमे
दूरतरं प्रधावति ॥ अथ ब्रजन्नेव गिरं समुद्यतां मयोच्यमानां शृणु भूय एव च ॥ ४० ॥ विवस्वतस्त्वं तनयः प्रतापवांस्ततो हि वैवस्वत उच्यसे बुधैः ॥ समेन धर्मेण च
रंतिताः प्रजास्ततस्तवे हे श्वर धर्मराजता ॥ ४१ ॥ आत्मन्यपि न विश्वासस्तथा भवति सत्सुयः ॥ तस्मात्सत्सुविशेषेण सर्वः प्रणयमिच्छति ॥ ४२ ॥

शक्तिकौशलहीनामनुष्यामादृशाः संतस्त्वमित्रेष्वपि प्राप्तेषु शरणागतेषु दयां कुर्वन्ति किमु तमादृशेषु दीनेष्विति भावः ॥ ३६ ॥ यथा तृप्तिकरमिति शेषः ॥ ३७ ॥ औरसमिति दत्तक्रीतादिव्यावृत्तिः ॥ ३८ ॥
॥ ३९ ॥ समुद्यतां उपस्थितां ॥ ४० ॥ विवस्वतः वस्यते आच्छाद्यते इति वः आच्छादनं तद्वाग्वत्त्वांस्तदन्यो विवस्वान्निरावरणोजगदात्मा सूर्यः सूर्य आत्मा जगतस्तस्थुषश्चेति श्रुतेः तस्य तनयः पुत्रः अत्यंतं हि
दृसिद्धिप्राप्तोति किमु त्वयि धर्मराजे इत्याशयेनाह आत्मन्यपीति प्रणयं प्रार्थनां ॥ ४१ ॥ लौकिकेष्वपि विश्वासं कुर्वन्नि